

„האכלתי אותם שוקולד ברגעי חיייהם האחרונים“

„אסור לשכּוּם איש לרעה במצבים כאלה!“

אני הייתי בטוחה כל הזמן שהם שישה. שניים מהם לא ראיתי בכלל, וגם בשעת הזיהוי במכון הפאטולוגי לא יכולתי לזהות אותם. הדובר של המחבלים, אחד שקראו לו אבריסאלה, לקח אותי כל הזמן תחת חסותו והייתי צמודה אליו. הוא לא רצה לעזוב אותי לרגע. אני חושבת שהיה לו צורך בכך מפני שאני שימשתי לו קשר עם העולם החיצון. הוא גם שהציע לי שאבוא עמם לדמשק ואשאר איתם. אני לא יודעת אם היה מודע למה שאמר. אולי אמר את זה בגלל שראה שחבשתי את המחבל שנפצע במלון. שאלתי אותו אם הוא רעב. ניסיתי כל הזמן, כל השעות שהייתי במחיצתם, ליצור עמם קשר אנושי. רציתי להגיע אל נקודות התורפה שלהם. זכאמת פתאום ניתן היה לדבר, לפחות עם אבריסאלה, שיחה אנושית.

שהכל

יהיה יפה!

יהיה ביניהם אחד חמום מוח, כנראה החבלן שביניהם. הוא מילכד את החדר בו היו בני-הערובה. הרבה לפני שהכוח שלנו פרץ לבניין הוא רצה.

אני ניסיתי לדבר אליו ולהרגיעו. אמרתי לו: „תראה, הכל יהיה בסדר, אל תדאג.“

חבריו לא חששו כלל שתהיה פריצה אל תוך הבניין. הם היו בטוחים שהכל יסתיים בשלום.

גם אני לא האמנתי שתהיה פריצה. משום מה חשבתי שהפעם יתנו לנו לצאת עמם החוצה. יכול להיות שאיילמלא חשבי תי כך הייתי מתנהגת אחרת.

כשתחילה הפריצה הייתי ליד החלון. אני חושבת שפערתי את פי לומר משהו ולא יצא לי דבר. במעורפל אני זוכרת שאחד המחבלים היה איתי בחדר. הוא לא ירה. זרקתי את עצמי מיד ונשכבתי מתחת למיטה. נצמדתי לקיר. קודם היו היריות ואחרי כמה שניות היה הפיצוץ. פתאום חצי מהחדר לא היה. אבל המיטה נשארה במקום. היו עליה שברי אבנים ובלוקים ומתחתיה שכבתי אני. החיילים פרצו לחדר ויררו ללא הפסק. שמעתי אותם קוראים: „אלון, תטהר את החדר!“ רציתי לצעוק וחשבתי לעצמי שהם לא ישמעו אותי. צרחתי לבסוף: „אלון! אלון! תפסיקו לירות! אני נמצאת פה!“ אחד מהם אמר: „חבר'ה, יש פה מישהו משלנו!“ הם הפסיקו לירות והוציאו אותי מתחת למיטה.

לא רציתי לצאת. רציתי ללכת לחדר בו חיו כל בני הערובה ולא ראיתי כלום. צרחתי שמוכרחים להיות שם אנשים. אבל החדר לא היה. אני זוכרת רק שמאיה צינורות מפוצצים זלפו מים. חשבתי לי עצמי: מה פתאום יורד פה גשם?! פתאום, מבין ההריסות יצא אברהם עזיקרי. הוא נגע בי ואמר: „כוכבה, את בסדר?!“ כש שמע את היריות הוא קפץ לאמבטיה. נצמד אל הקיר וכך ניצל. חיכינו עד שיטהרו גם את הקומות שלמטה ורק אז ירדנו לאט לאט החוצה.

אני שמחה שניתנת לי ההזדמנות לשתף עמי אנשים בכל הרגעים הקשים שעברו עלינו. צריכים לדעת שבני הערובה, למי רות שאינם קיימים עוד, התנהגו למופת במשך כל הזמן.

הם היו נפלאים, לא היו היסטריים, לא היו בפאניקה ולא פחדו. כל הזמן אמרו אחד לשני: אנחנו לא מפחדים. הייתי רוצה שכל אדם בישראל יתנהג ויתפקד בחושי כפי שהם עשו זאת. הם היו נפלאים. כולם. כולם.

אחרי שהכל נגמר רציתי לראות את בעלי. חיפשתי אותו בין האנשים שהיו בסביבת המלון. אחר-כך רציתי לראות את האדם שאותו גררתי על המדרגות. ועכשיו כל מה שאני רוצה זה שיהיה לכולם טוב כזה. אני לא יודעת. אני לא רוצה שאיש ייסגע. אני רוצה דברים יפים. שהכל יהיה יפה.

עם אברהם עזיקרי, חברה לצרה

למטה היה לו עוד כוח לתת לי גשיקות באוויר. אמרתי לו: אל תפחד. משה יקח אותך. אל תדאג. ועליתי למעלה בחזרה.

ניסיתי ליצור

קשר אנושי

יהיה גם הפרשה של הבחורה הר שווייצית. מריה רוט. היא ישה בחדר עם החבר שלה. הוא היה פצוע ולא הוציא הגה. מחבל אחד ישב כל הזמן בתוך חדר השירותים שבקומה השלישית. פתאום הוא נכנס לחדר, אמר לה: בואי. באנגלית. היא קמה בשקט. לא הוציאה הגה. היא נכנסה איתו לחדר השירותים. לא שמענו כלום. אחרי עשר דקות או רבע שעה הוא פתח את הדלת. איש לא ידע מה קרה שם באמת. היא לא אמרה שום דבר. החבר שלה הסתכל עליה דומם.

במהלך המשאומתן עם העולם החיצון, כשאני הייתי המקשרת, החליטו פתאום המחבלים שהם מותרים על הדרישות שיציגו בהתחלה כרוזן שלהם. בהתחלה הם היו מוכנים לוותר על המישה מחבבי לים שדרשו לשחרר. אחר-כך היו מוכנים לוותר על כולם. רק שיתנו להם לצאת מהעניין בשלום. הם רצו שאכתוב את

היה עוד רגע אחד כזה. אחת מבנות הערובה, אשה קשישה דוברת צרפתית, הייתה פצועה. תיכף בהתחלה כשהכניסו אותנו לחדר יחד, היא קמה ופשוט רצתה ללכת. היא אמרה מחבלים: „אני צרפתיה ורוצה ללכת מכאן.“ זה היה כל כך אנושי. כאילו רצתה לומר: אני פצועה וזקוקה לעזרה ולכן אני לא צריכה להיות פה יותר. אחד המחבלים אמר לה באנגלית: סיט דאון! (שבי!). היא לא הבינה אפילו שמרצה עומד מולה. זה היה כל כך אנושי וכל כך יפה.

הילד ההולנדי שנהרג, אשר פאלמן, הוא שהציל את אביו. אני מוכרחה לציין זאת. האב נפצע בחדרו בקומה השנייה כאשר המחבלים פרצו לבניין. כשישבנו בחדר למעלה, שמע הבן את צעקות אביו ואמר: „זה הקול של אבא שלי. אני מכיר את הקול שלו. תצילו אותו.“ ניגשתי אל ה מחבל שהיה בחדר וביקשתי שירשו לכוון חות מהחוף להוציא את הפצוע ולהציל אותו.

אחרי מחשבה מהירה הם הסכימו. הם הציעו ששני חובשים יבואו להוציא אותו מהבניין. אבל חשבתי על כך שאז הם יכולים לקחת גם את שני החובשים כבני-ערובה. הצעתי שאני אגרוור את הפצוע החוצה והבטחתי לחזור. הם לא כל כך האמינו לי. שלושה ירדו

נוותר

הדרישות החדשות שלהם בכתיבדי. באחד החדרים מצאו נייר והכתיבו לי. הם אמרו לי לכתוב שהם במלון כ-40 איש ויש בידיהם עשרות בני-ערובה ושהם רוצים שלום ורוצים לצאת בכל מחיר מהעניין, רק שביאו להם את השגריר הצרפתי ו היפאני. הם אמרו לי לכתוב על דיברתם שלא יגעו בבני הערובה.

כל היה פוקד עלי: תקראי הייתי מוכרחה לכתוב מה נטלו את המכתב וזרקו אותו שלהם למטה. אבל איש לא לקח

נו. נכנסתי אל החדר. הוא היה כולו רגל אחת שלו היתה מרוטשת עיני שיעליתו להציל לו עניין שלי. אני יעני יכול. לא

שעה שניהלתי בשמם את המשא- עם האנשים למטה חששתי לומר שלא אמרו לי להגיד.